

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec



Číslo 1/2018

Leden 2018

Plnění Boží vůle bez kladení si podmínek

Mnohokrát dokážeme dlouhé hodiny, ba i roky vyjednávat s Bohem o svém životě a plánech. Přijetí Boží vůle nebylo snadné ani v životě svatých. Příkladem jim však byl náš Pán Ježíš Kristus, který dokonale plnil Otcovu vůli, a tak inspiroval mnohé. Jeho poslušnost ať inspiruje i nás.

Mnozí svatí říkají, že plnění Boží vůle je cesta ke svatosti. Tyto názory jsou založeny na Písmu. Velmi pěkně o tom mluví čtyřicátý žalm: "Oběti a dary sis nepřál, nýbrž otevřels mi uši; nežádals obět' zápalnou ani obět' za hřích. Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru." (Ž 40, 7-9). Čtyřicátý žalm je mesiášský žalm. Potvrzuje to autor listu Židům, který právě tato slova předkládá jako ta, která se splnila na Ježíšovi. Ježíš



přinesl tu nejcennější obět', obětoval sebe sama. Jak říká List Židům, "ruší prvé, aby ustanovil druhé" (Žid 10, 9b). To první, co Ježíš zrušil, jsou oběti v Jeruzalémském chrámu. Nahradil je dokonalejší obětí, obětí sebe samého.

Tato se zpřítomňuje v každé mši svaté nekrvavým způsobem. Proto je pro nás mše svatá takovým cenným prostředkem posvěcování. "A touto vůlí jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy." (Žid 10, 10). O to více, že se v ní můžeme posilovat samotným Ježíšem v Božím slově a v Eucharistii. Ježíšova oběť byla výsledkem plnění vůle nebeského Otce. I když její přijímání také nebylo pro Ježíše snadné. V Getsemanech před svým utrpením se z vnitřní úzkosti dokonce potil krví. Ale i zde se nakonec odevzdal do vůle svého a našeho Otce: "Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle." (Mt 26, 42). Nekladl si žádné podmínky. Zcela se odevzdal do vůle svého Otce. Plnění Boží vůle se stalo cestou, kterou nás Ježíš vykoupil. A takto je plnění Boží vůle cestou spásy i pro nás. Svátá Terezie z Lisieux se k tomu vyjádřila: "Můj Bože, já si vyberu všechno. Nechci být polovičatě svatou, nebojím se trpět pro tebe, bojím se pouze jednoho, že si ponechám svou vůli. Vezmi si ji tedy, protože já si vyberu vše, co ty chceš! ..."

Poznání Boží vůle

Jak poznáme Boží vůli? I nad touto otázkou se zamýšleli již mnozí svatí. Svatý Pavel nás k tomu vyzývá: "A nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale změňte se



obnovou smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, milé a dokonalé" (Řím 12, 2). A v listu Galaťanům píše, abychom se nechali vést Duchem (srov. Gal 5, 18). Aby se nám to dařilo, svatý apoštol Pavel podává dvě rady. První je výzva k vzájemné

lásce. "A za toto se modlím: ať roste stále víc a více vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste se dovedli správně rozhodovat, abyste čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě." (Flp 1, 9-11). Druhá rada svatého Pavla je doporučení modlitby na poznání Boží vůle: "Proto i my od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste dobře poznali jeho vůli a aby se vám dostalo všestranné moudrosti a všestranného duchovního pochopení, takže potom povedete život hodný Pána a budete se mu ve všem líbit: poneseťte plody všech možných dobrých skutků

a porostete v poznávání Boha." (Kol 1, 9-10). To znamená, že často dokážeme poznat Boží vůli ve svém nitru, v zaposlouchání se do toho, co od nás chce Bůh. Ale ne vždy se nám to podaří. Často se to totiž dá zaměnit s tím, co chceme my sami. Proto nám Bůh zanechal i příkazy, kterými se máme vést. Desatero, jehož shrnutím je dvojitý příkaz lásky k Bohu a bližnímu. Kromě toho můžeme Boží vůli poznávat i svým úsudkem. Zejména v takových případech, kdy žádná z více možností není zakázána, není přestoupením Božího nebo církevního přikázání. Při těchto úsudcích často potřebujeme aplikovat obecný předpis na konkrétní situaci. U ní jsou důležité i okolnosti, které mohou změnit mravní hodnotu celého skutku. Zde potřebujeme zvažovat, co je pro nás Boží vůlí.

Spolupráce člověka s Bohem

Jisté zvažování můžeme poznat i při zvěstování Marii andělem Gabrielem (srov. Lk 1, 26-38). Když ji anděl oslovuje jako plnou milosti, zarazila se a uvažovala, co to znamená. Pak ji anděl povzbudil, aby se nebála a ohlásil jí Boží plán s ní, že se má stát matkou Vykupitele, kterého má nazvat Ježíš. I zde se ptala na vysvětlení, jak se to stane. Odpověď dostala, že to bude mocí Ducha Svatého. Pak už dala svůj souhlas Boží vůli.

Naslouchat Božímu hlasu ve svém nitru nebo rozvažovat o situaci a možných řešeních, to je hledání Božího plánu s člověkem ve svědomí. Někdy se můžeme poradit i s jiným člověkem, a pokud jde o odborný problém, s nějakým odborníkem. Velkou posilou může být hledání pomoci i v rozhovoru se zpovědníkem nebo duchovním vůdcem. Boží vůlí pro lidi je často i plnění svých povinností v rodině, v práci, ve společnosti nebo ve společenství. Takto to vysvětluje i konstituce koncilu *Lumen gentium*: "A tak všichni věřící v Krista budou den co den stále více posvěcovat ve svých životních podmínkách, povinnostech a okolnostech pomocí všech těchto věcí, pokud je přijímají s vírou z rukou nebeského Otce a spolupracují s Boží vůlí, čímž prokazuje všem v časné službě lásku, kterou Bůh miluje svět" (LG, 41).

Schopnost plnit Boží vůli

Umět se správně rozhodnout s požadavky evangelia v konkrétní situaci je výsledkem spolupráce člověka s Bohem, s Božím Duchem. Podaří se nám to tehdy, pokud se otevřeme Božímu Duchu, který nás bude proměňovat na způsob oslaveného Krista. "A na nezakryté tváři nás všech se odráží jako v zrcadle Pánova velebnost, a tak se přetvořujeme stále víc a více k zářivé podobě, jakou má Pán. Působí to Pán, který je duch." (2 Kor 3,18). Svatý Alfonz z Liguori

rozlišuje dva druhy plnění Boží vůle – připodobnění a sjednocení. Při připodobnění se přizpůsobíme Boží vůli pod vlivem jistých okolností. Při sjednocení se naše vůle tak sjednotí s Boží vůlí, že netouží po ničem jiném než po plnění Boží vůle. Boží vůle se tak stane naší jedinou vůlí a touhou. Sjednocení se s Boží vůlí vyžaduje již vysoký stupeň dokonalosti. Plnit Boží vůli se snažil i blahoslavený papež Pavel VI., jak to vyjádřil v dialogu s filozofem Jeanem Guittonem: "V papežově životě není ani okamžiku oddechu a odpočinku. Otcovství a synovství nikdy nepřestávají. A jelikož povinnosti vždy převyšují možnosti, zůstává jediná metoda: věnovat se přítomné chvíli, to jest plnit Boží vůli. Papež přechází tak od jednoho naléhavého problému k druhému, žije z okamžiku na okamžik."



oddechu a odpočinku. Otcovství a synovství nikdy nepřestávají. A jelikož povinnosti vždy převyšují možnosti, zůstává jediná metoda: věnovat se přítomné chvíli, to jest plnit Boží vůli. Papež přechází tak od jednoho naléhavého problému k druhému, žije z okamžiku na okamžik."

Snaha poznat Boží vůli

Plnění Boží vůle nás dělá klidnými a radostnými. To potvrzují i slova starce Silvána z Athosu: "Duše, která se oddala do Boží vůle, je v něm ve všem spokojená, protože ze zkušenosti a z Písma svatého pozná, že Bůh nás velmi miluje, bdí nad našimi dušemi a oživuje vše v pokoji a lásce. Ten, kdo se oddal do Boží vůle, netruchlí za ničím, ačkoli by byl nemocný, chudý či pronásledován. Duše ví, že Pán se o nás milostivě stará."

Pokud zjistíme, že jsme se nerozhodli nejlépe, tak to hned vložíme do Božího milosrdenství a snažme se mu být věrní. Především se máme snažit zachovávat tuto věrnost praktickými projevy lásky k Bohu a bližnímu. K tomu nás vybízí i koncil v konstituci *Gaudium et spes*: "Ne všichni, kteří říkají, Pane, Pane!, vejdou do nebeského království, ale pouze ti, kteří plní vůli Otce a aktivně přikládají ruku k dílu. Otec totiž chce, abychom ve všech lidech uznávali a slovem i skutkem účinně milovali Krista, svého bratra, a tak vydávali svědectví o pravdě a spolu s ostatními měli účast na tajemství lásky nebeského Otce" (GS, 93).



V poznávání a plnění Boží vůle se máme neustále cvičit. Tak se můžeme zdokonalit a být pozorní i na častou změnu okolností, které mění naše plány, a tím nás zvou vždy nanovo zkoumat a přehodnocovat, co od nás chce Bůh v dané chvíli. Naše úsilí poznat Boží vůli Bůh jistě odmění pomocí při jejím poznávání a uskutečňování.

Zde nám pomůže i častá modlitba, prosba o dar rozpoznávání a vložení se do starostlivých Božích rukou.

(podle KN)

Přišel pokorný Král, kterému slouží všechny národy

Navzdory nebeskému plesání byly události Vánoc tichým Božím zjevením omezeným jen na několik osob. Slavností Zjevení Páně slavíme Boží zjevení, které je určeno celému světu, a tedy i pohanům, kteří nedostali znamení jako Židé a kteří jsou nyní mezi prvními, aby se přišli poklonit Králi.

Slavnost Zjevení Páně nebo *epifanie* je mnohotvárným tajemstvím. Latinská tradice spojuje malého Ježíše s návštěvou tří mudrců, nebo mágů v Betlémě a vysvětluje ho především jako zjevení Mesiáše pohanským národům. Východní tradice naopak dává do popředí Ježíšův křest v řece Jordán, kdy se projevil jako jednorozený Syn nebeského Otce, posvěcený Duchem Svatým. Ale Janovo evangelium označuje za *epifanii* i svatbu v Káně, kde Ježíš, když proměnil vodu na víno "...zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili" (Jan 2, 11b).

Když v našich krajích slavíme Zjevení Páně, myslíme především na zmíněný první rozměr svátku – zjevení Ježíše Krista národům celého světa. Tento svět představují mudrci přicházející od východu, aby vzdali úctu židovskému králi.

Tyto tajemné postavy, pozorující nebeská znamení, spatřily novou hvězdu na nebi a poučeny pradávnými prorocstvími rozpoznaly v nich znamení narození Mesiáše z Davidova rodu (srov. Mt 2, 1-12). Kristovo světlo začíná tedy od svého prvního zjevení přitahovat k sobě lidi z každého jazyka, národa a kultury. Je to síla Ducha, která pohání srdce a mysl k hledání pravdy, krásy, spravedlnosti a pokoje. Jak svatý Jan Pavel II. zdůraznil v encyklice *Fides et ratio*: "Člověk se nachází na lidsky nekonečné cestě hledání – hledání pravdy a hledání osoby, které se lze svěřit" (č. 33).



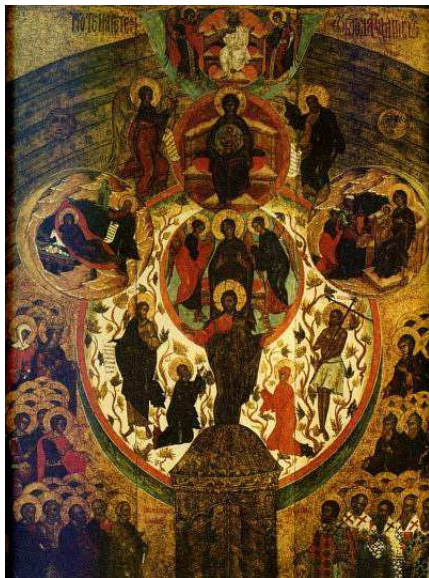
Církev má poslání hvězdy

Lidé všech generací potřebují najít orientaci na své životní pouti. Za jakou hvězdou tedy mohou a mají jít? Když se hvězda zastavila "nad místem, kde bylo dítě" (Mt 2, 9b), ztratila svou důležitost. Už svatý Řehoř z Nazianzu řekl, že v tom okamžiku, jak se mudrci poklonili Kristu, nastal konec astrologie. Už nepotřebovali hvězdu, protože měli pravdu Písma. Pochopili, že ne hvězdy určují osud, ale Bůh určuje dráhu i osud hvězd. Duchovní světlo je však ustavičně přítomné ve slově evangelia, které i dnes může každého člověka přivést k Ježíši. Totéž slovo, které je odleskem Krista jako pravého člověka a pravého Boha, církev s autoritou hlásá. Proto má církev pro lidstvo poslání hvězdy. Něco podobného však lze říci o každém křesťanovi, který je ochoten zářit na cestu bratřím prostřednictvím svého slova a životního svědectví. Jak důležité je tedy, abychom my křesťané byli věrní svému povolání! Kdo je skutečně věřící, je stále na cestě osobní víry. Prostřednictvím malého světla, které nosí v sobě, však současně může a měl by být pomocí tomu, kdo se nachází u něj a kdo cestu vedoucí ke Kristu hledá s určitými obtížemi.

Ježíš – střed vesmíru a historie

Křesťanské myšlení přirovnává vesmír ke knize – tak mluvil i sám Galileo – a považuje ho za dílo autora, který se vyjadřuje prostřednictvím "symfonie" stvoření. Uvnitř této symfonie se v jistém bodě nachází to, co se v hudebním jazyce označuje "assolo", tedy téma, které je svěřeno jedinému nástroji, nebo jedinému hlasu, a je tak důležité, že na ní závisí význam celé opery. Toto

"assolo" je Ježíš, kterému odpovídá královské znamení: zjevit se jako nová hvězda na nebeské obloze. Starověcí křesťanští spisovatelé přirovnávají Ježíše k novému slunci. Podle současných astrofyzikálních poznatků bychom jej měli



přirovnat k ještě důležitější hvězdě, a to nejen pro solární systém, ale i pro celý známý vesmír. V tomto tajemném plánu, zároveň fyzickém i metafyzickém, který přivedl na svět člověka jako korunu stvořených věcí, přišel na svět Ježíš – narozený ze ženy (srov. Gal 4, 4), jak o tom píše svatý Pavel. Syn člověka v sobě spojuje země i nebe, stvoření i Stvořitele, tělo i ducha. Je středem vesmíru a historie, protože v něm je sjednocený Stvořitel i stvoření, aniž by se pletly.

Evangelista Matouš ve svém vyprávění o události zjevení Páně zdůrazňuje, jak mudrci přicházejí do Jeruzaléma s cílem poklonit se židovskému králi (srov. Mt 2, 1-2), sledujíc přitom hvězdu, kterou viděli vycházet. Interpretovali ji jako znamení narození Krále ohlašovaného proroky, tedy Mesiáše. Když mudrci přišli do Jeruzaléma, potřebovali informace od kněží a zákoníků, aby přesně poznali místo, kam se mají odebrat, tedy Betlém, město Davidovo. Hvězda a posvátná Písma byla dvě světla, která společně vedla mudrce, a která jsou vzorem pro opravdové hledače pravdy.

Mudrci jako hledači pravdy

Mudrci byli učenci, kteří zkoumali hvězdy a znali historii lidstva. Byli lidmi vědy v širokém slova smyslu. Pozorovali vesmír a považovali ho za velkou knihu plnou znamení a Božích poselství pro člověka. Svě poznání nepovažovali za soběstačné, ale byli otevření vůči dalším znamením a Božím výzvám. Nestyděli se žádat instrukce od náboženských představitelů Judeje. Mohli si říci: postačíme si sami, nepotřebujeme nikoho; a mohli by se vyhýbat podle naší dnešní mentality každému "vzájemnému ovlivňování" mezi vědou a Božím slovem. Avšak mudrci poslouchají prorocství a přijímají je. Jakmile se vydají na cestu směrem k Betlému, vidí opět hvězdu, která je jakoby potvrzením dokonalé

harmonie mezi lidským hledáním a Boží pravdou. Harmonie, která naplní jejich srdce radostí skutečných učenců (srov. Mt 2, 10). Vrcholem jejich cesty hledání bylo, když "uviděli dítě s Marií, jeho matkou" (Mt 2, 11). Evangelium říká, že "padli na zem a klaněli se mu". Mohli zůstat zklamaní, dokonce pohoršení. Avšak jako skuteční učenci jsou otevření pro tajemství, které se projevuje překvapujícím způsobem. Svými symbolickými dary projevují, že poznali v Ježíši Krále a Božího Syna. Právě v tomto gestu nacházejí své dovršení mesiášské předpovědi, které oznamují, že národy vzdají úctu Bohu Izraele.



Poslední fakt potvrzuje, že u mudrců je jednota mezi poznáním a vírou. Je to ta skutečnost: "A když ve snu dostali pokyn, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země" (Mt 2, 12). Bylo by přirozené vrátit se do Jeruzaléma, do Herodova paláce a do chrámu, aby rozhlásili svůj objev. Nicméně mudrci, kteří si vybrali za svého panovníka Dítě, uchovávají svůj objev v skrytu – podobně jako Maria nebo lépe řečeno podobně jako samotný Bůh. A tak jak se objevili, ztrácejí se v tichosti, nenápadně, ale také proměnění setkáním s Pravdou. Objevili novou tvář Boha, novou královskou důstojnost, kterou je láska. Objevili Krále, kterému slouží všechny národy.

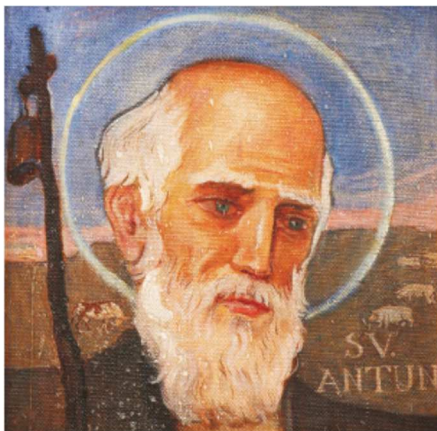
Ať nám pomůže Panna Maria, vzor pravé moudrosti, abychom byli opravdovými hledači Boží pravdy, schopnými neustále prožívat ten hluboký soulad, který je mezi rozumem a vírou, vědou a zjevením.

(podle KN)

Chudoba je jednou z cest následování Krista

Církev slaví 17. ledna vzpomínku svatého Antonína, opata a poustevníka. Narodil se kolem roku 250 v Egyptě. Z jeho životopisu se dozvídáme, že poté, co mu zemřeli rodiče, nastal v jeho životě zásadní obrat.

Ze zkušeností víme, že Bůh se dotýká lidských srdcí různým způsobem. Svatého Antonína, poustevníka, oslovil během bohoslužby při čtení evangelia. Hluboce ho zasáhla slova, která Kristus řekl bohatému mladíkovi: "Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!" (Mt 19,21). Antonín se rozhodl následovat tuto Kristovu výzvu. Svůj majetek rozdál chudým, zabezpečil svou mladší sestru a uchýlil se do samoty v poušti, kde vedl přísný život modlitby a sebezapírání. Nezůstal však v tajnosti. Pověst o něm se rozšířila do dalekého okolí. Lidé ho začali vyhledávat s prosbou o pomoc a radu. Někteří se však rozhodli připojit se k němu a následovat jeho způsob života; proto se svatý Antonín, poustevník, považuje za zakladatele mnišského života.



Následování chudého Krista

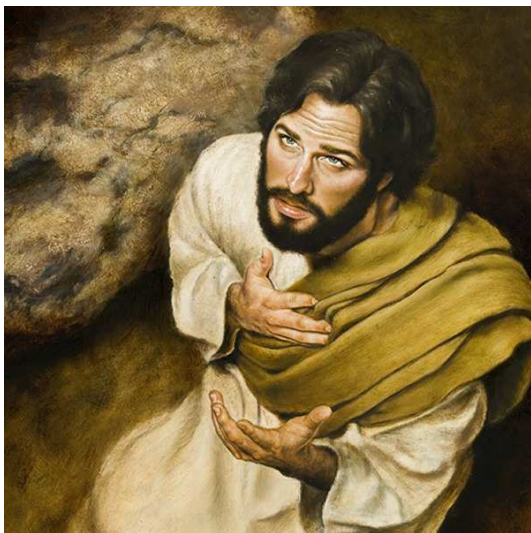
Radikální změna v životě svatého Antonína, poustevníka, nastala tehdy, když reagoval na výzvu evangelia – žít v chudobě. Jeho poselství pro současného křesťana může znít podobně – chudoba jako cesta následování Krista. Avšak ke křesťanské dokonalosti člověk nedospěje jen tím, že rozdá majetek a peníze chudým. Bůh k takovému radikálnímu životu nepovolává všechny. Tím, že nás stvořil jako bytosti z těla a duše, dal nám povinnost starat se i o naše tělo; proto potřebujeme pokrm, oděv, dům, pole... Bůh každého člověka volá ke křesťanské dokonalosti čili ke svatosti života. Bylo by také chybou myslet si, že křesťanskou dokonalost dosáhneme bez života chudoby čili bez následování

chudého Ježíše, bez účasti na jeho chudobě. Pokud tedy chceme uvažovat o chudobě, nemůžeme začít jinde než u chudoby, kterou žil sám Ježíš.

Chtěl bych upozornit, že toto zamyšlení není komplexní návod na život chudoby; chce být spíše pozváním; jakýmsi semínkem, které se může zachytit v našich myslích a srdcích a začít v nás postupně růst.

Svatý Pavel nám říká: "Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista, že ačkoli byl bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli" (2 Kor 8, 9). Co znamenají slova: stal se chudým? V první řadě se myslí na

tajemství vtělení – Boží Syn se stal člověkem. Stát se člověkem znamenalo pro něj stát se chudým. Zřekl se totiž bohatství a slávy nebe a přišel do chudoby světa. Na něj samého můžeme proto aplikovat slova, která našla hlubokou odezvu u svatého Antonína. Boží Syn byl ten, který "prodal všechno, co měl", čili zřekl se svého "královského roucha" a "oblékl se do šatů služebníka" (srov. Flp 2, 6-8). Ježíš se stal chudým i tím, že si dobrovolně zvolil život v prostotě a chudobě. Neměl nároky na



život a nekladl si žádné podmínky. Neporovnával se s druhými a ani nezáviděl těm, co měli více. Neměl jinou touhu než plnit vůli svého nebeského Otce. Proto přijal všechno tak, jak mu to připravil Otec. Nepřišel "dát se obsluhovat, ale sloužit a položit svůj život jako výkupné za mnohé" (Mt 20, 28). Narodil se v příbytku určeném pro zvířata, což byl obvykle osud těch nejchudších. Už jako malé dítě se stal uprchlíkem. Vyrostl v domě tesaře a vlastníma rukama si vydělával na chléb. Zakusil, co je to cítit hlad, žízeň, bolest či nouzi. Svěřil se: "Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá kde hlavu složit" (Mt 8, 20).

Hlásal evangelium chudým. Prohlásil je dokonce za blahoslavené a přislíbil jim nebeské království. To, co po sobě na konci svého pozemského života zanechal, nebyly peníze, majetek či dům; byl to pouze jeho oděv, který nakonec skončil

v cizích rukách. Zemřel v opuštěnosti na kříži a byl pohřben do půjčeného hrobu. Žil životem obyčejného, chudého člověka. Asi nikdo z nás, kdyby měl takovou moc nad životem, jakou měl Ježíš, by si ne zvolil takovou cestu života, jakou si zvolil on.

Pánovo slovo na naší životní cestě

V čem je evangelní chudoba pro nás obohacením? Jako odpověď se nám nabízejí následující aspekty. Bůh se stal člověkem a přišel mezi nás jako Emanuel – Bůh s námi. Stal se naším společníkem a neopustil nás ani po svém návratu k Otci. "A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa" (Mt 28, 20b). Kristus nám nabízí své společenství, svou přítomnost. Není vzdálený, není od nás daleko; v modlitbě se kdykoliv k němu můžeme obrátit a spojit se s ním. Pokud se někdo cítí osamělý, opuštěný, měl by se zamyslet právě nad touto pravdou, že ve víře je mu Ježíš blízko, že je s ním a u něj. Vědomí o Pánově přítomnosti je skutečným obohacením života člověka a umí to docenit každý, kdo z této víry žije. Bůh se stal člověkem, a tím "vstoupil" do lidského života.

Svatý Jan Pavel II. na vlastním těle poznal sílu, která pramení z Kristova kříže.



V listě Salvifici doloris o smyslu křesťanského utrpení píše: "Kristus je svým vlastním spásonosným utrpením co nejintimněji přítomen v každém lidském utrpení a může v něm působit zevnitř silou svého Ducha Pravdy, svého Ducha Utěšitele" (SD, 26). Pro nemocného, ležícího na lůžku nabízí proto pohled

na kříž velkou útěchu: trpící si uvědomuje, že je to právě Ježíš, který ho posiluje v nemoci a sjednocuje jej se svým spásonosným utrpením.

Svatý Antonín, poustevník, se přesvědčil o tajemné přítomnosti Pána. V jeho životopise čteme, že jednou po boji s pokušeními ďábla byl velmi vyčerpaný a s výčitkou se obrátil na Pána: "Kde jsi byl, když jsem tě potřeboval?" A Pán mu na to odpověděl: "Byl jsem u tebe, díval jsem se na tvůj zápas. Viděl jsem, že se nevzdáváš. Proto jsem zůstal s tebou a chránil jsem tě..."

Ježíš nás obohatil svým slovem. O tom, jak velkým bohatstvím pro náš život je Pánovo slovo, svědčí svatý Petr ve svém vyznání: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života" (Jan 6, 68). Pánovo slovo nám říká o tom, jak moc nás Bůh miluje a jak je vůči nám milosrdný; učí nás odpouštění a nezištné lásce; ukazuje nám, že hledání Božího království a jeho spravedlnosti je důležitější než honba za marným mamonem. Připomíná, že důvěra v Boha zahání obavy o budoucnost a přináší vnitřní pokoj; ujistňuje nás, že kdo poslouchá toto slovo a zachovává ho, buduje život na skále.

Kristus se přibližuje k těm nejpotřebnějším

V životě Ježíše vše směřuje k hodině, pro kterou přišel (srov. Jan 12, 27), čili k tajemství našeho vykoupení. V liturgických textech je to vyjádřeno slovy "svou smrtí naši smrt přemohl, svým zmrtvýchvstáním obnovil nám život a svým nanebevstoupením otevřel nám brány nebe". V tajemství našeho vykoupení je i podstata našeho obohacení. Toto obohacení není nějakým kosmetickým obohacením,

jako např. při nárůstu zisku z tisíc na tisíc jednu korunu. Obohacení, které nám přinesl Kristus svým vykoupením, je ve skutečnosti zbohatnutím: ze žebráků jsme se stali miliardáři. Byli jsme totiž v nepřátelství s Bohem, byli jsme otroky hříchu a čekala nás smrt. Kristus nás však smířil s Bohem, vysvobodil



nás z moci hříchu, daroval nám věčný život. Neměli jsme nic a najednou jsme se stali Božími dětmi a dědici nebe.

Ježíš nás obohatil i svým vztahem k chudobě a láskou k chudým. Nebál se chudoby a neštítel se ani chudých. Vkročil do "chudoby" světa a přinesl její naději. To, co život "nedopřál" chudým na pozemských dobrech, to jim Ježíš vynahrazuje svojí blízkostí, láskou, službou a příslibem nebeských dober. Přináší jim poselství, že u Boha nikdo není zapomenut, odstrčený či vyloučen

ze společenství života. Ježíš jde dokonce tak daleko, že se identifikuje s chudými, potřebnými a trpícími. Pomoci potřebnému znamená pomoci Ježíši, navštívit osamělého znamená navštívit Krista, pečovat o nemocného znamená starat se o Ježíše, podívat do tváře prosícího znamená dívat do obličeje Ježíše. Ježíš nás právě svým vztahem k chudobě osvobozuje od strachu, který máme před chudobou, a dává nám odvahu nato, abychom se chudým nevyhýbali, ale jim pomáhali a sloužili jim jako samému Pánu (srov. Řím 12, 10 - 13). Svým vztahem k chudým nám Ježíš ukázal, že celý jeho život byl životem pro druhé.

Bez Krista všechno ztrácí smysl

Na závěr této úvahy bychom měli dospět k přesvědčení, že pravým bohatstvím našeho života je sám Ježíš Kristus. Teprve když pochopíme, jakým bohatstvím je pro nás Ježíš, až potom ztratí svou přitažlivost všechna ostatní bohatství světa. Svatý apoštol Pavel formuloval tuto životní moudrost do slov: "A vůbec, všechno pokládám za ztrátu pro vznešenost poznání Krista Ježíše, mého Pána. Pro něj jsem všechno ostatní ztratil a pokládám to za odpad, abych získal Krista" (Flp 3, 8). Pouze pokud se Kristus stane mým jediným bohatstvím, budu svobodný, abych i já kráčel cestou jeho chudoby a lásky k chudým; pouze tehdy bude chudoba pro mě cestou následování Pána.

Na závěr nabízím pár otázek k prohloubení v tomto tématu: Považuji i já Krista za největší bohatství mého života? Ježíš nás svou chudobou obohatil. Pro koho mohu být obohacem já, ať už přítomností, radou, pomocí, službou, darem?

Ať nám při tomto uvažování svou přímluvou pomáhá svatý Antonín, poustevník, abychom i my objevili, že cesta chudoby je opravdovou cestou následování Pána.

(podle KN)

Týden modliteb za jednotu

Od 18. do 25. ledna probíhá tzv. Týden modliteb za jednotu křesťanů. Pokud srovnáme současné oslavy tohoto týdne s jeho původním posláním, zjistíme, že jsou na hony vzdáleny tradiční nauce Církve.



Původní účel: obrácení a návrat do pravé Církve.

Každoroční Týden modliteb za jednotu křesťanů je nový název pro to, co se dříve jmenovalo Oktáv jednoty s Petrovým stolcem.

Zmíněný Oktáv zavedl otec Paul Francis Wattson, zakladatel Bratří smíření, a získal pro něj souhlas papeže sv. Pia X.

Otec Wattson, bývalý anglikán, který se obrátil na katolickou víru, se rozhodl, že oktáv bude začínat 18. lednem, tj. na svátek Nastolení sv. Petra v Římě, a končit 25. ledna, tedy svátkem Obrácení sv. Pavla apoštola. Jednalo se o veřejnou událost, během níž probíhaly modlitby za obrácení nekatolíků a jejich návrat do pravé Církve Ježíše Krista, církve katolické.

V roce 1958, k padesátému výročí Oktávu jednoty s Petrovým stolcem, přední morální teolog otec Francis Connell ve svém proslovu uvedl: „Tento oktáv, tedy období osmi dnů, je zejména zasvěcen modlitbám [...], aby všichni lidé poznali, že katolická církev je jedinou náboženskou organizací, kterou Bůh ustanovil jako cestu k spáse pro veškeré lidské pokolení.“^[1]

Oktáv jednoty s Petrovým stolcem

Původní Oktáv jednoty s Petrovým stolcem měl rok co rok stejné téma: obrácení a návrat nekatolíků do jediné pravé Církve Ježíše Krista. Každý den oktávu byl věnován modlitbě na nějaký určitý úmysl a tyto úmysly byly až do II. vatikánského koncilu každého roku stejné. Modlitební úmysly původního Oktávu jednoty s Petrovým stolcem jsou následující:

18. ledna, svátek Nastolení sv. Petra v Římě: Aby se všechny „jiné ovce“ vrátily do jednoho ovčince Petrova.

19. leden: Aby se východní odštěpenci [tj. schismatici] vrátili do jednoty s apoštolským stolcem.

20. *Iedna*: Aby se anglikáni podřídili autoritě Kristova Náměstka.
21. *Ieden*: Aby luteráni a další protestanti v Evropě našli zpět cestu do Církve svatě.
22. *Ieden*: Aby se křesťané v Americe stali jedním v jednotě s Petrovým stolcem.
23. *Ieden*: Aby se odpadlí katolíci vrátili zpět ke svátostem.
24. *Ieden*: Aby se židé obrátili.
25. *Ieden*, svátek Obrácení sv. Pavla apoštola: Aby byl svět získán pro Krista^[2] [případně se také uvádí: „Aby se celý pohanský svět obrátil.“^[3]].

V úmyslech a jednotlivých cílech původního Oktávu jednoty s Petrovým stolcem není nic nejasného. Je to nezastřený pravý katolický duch papežů od dob Kristových až do roku 1958. Slovem i činem zde najdeme vyjádřeno pevné učení Církve ohledně jednoty křesťanů, které shrnul papež Pius XI. ve své encyklice *Mortalium animos* z roku 1926, kde čteme: „... jednota nemůže vzniknout jinak než z jednoho učitelského úřadu, jednoho pravidla víry a z jedné víry v Krista. [...] Jednota křesťanů se totiž nedá uskutečňovat žádným jiným způsobem než usilováním o návrat disidentů k jediné pravé Církvi Kristově, od níž tito nešťastníci kdysi odpadli.“^[4]

Oktáv jednoty s Petrovým stolcem dokonale odpovídá katolickému učení vyjádřeného papežem Piem XII.: „V žádném případě nesmí se přejít mlčením nebo význačnými slovy zastřít to, co říká katolická nauka o pravé podstatě a stupních ospravedlnění, o ústavě Církve, o prvenství pravomoci římského papeže a o návratu odloučených k pravé Církvi Kristově jako jediné cestě k jednotě.“^[5]

Nový program

V příručce Papežské rady pro jednotu křesťanů k tomu čteme: „Pro některé je cílem viditelná jednota, sjednocující církve ve společném vyznání víry, bohoslužbě a svátostech, svědectví, vedení a organizaci. Jiní spíše hledají ‚usmířenou rozmanitost‘, kdy existující církve spolupracují na přinášení společného svědectví světu. [...] Modlitba za jednotu křesťanů je v tomto kontextu velmi podnětná. Jejím důsledkem je změna osobní i konfesní identity. To nakonec znamená, že se vzdáváme svého způsobu hledání jednoty a soustředíme se na to, co pro svůj lid chce Bůh. [...] Rozjímání pro osm dní modliteb za jednotu, která předkládá tato brožura, vychází z předpokladu, že

modlitba za jednotu křesťanů a duchovní ekumenismus jsou základem všech dalších snah v hledání jednoty mezi křesťany.^[6]

Než budeme pokračovat dál, povšimněme si zvláštního slovního spojení „hledání jednoty“. Protestanti je snad mohou užívat oprávněně, ale katolíci?

Katolíci nehledají pravdu, ani jednotu. Nehledáme něco, co už máme. Jakožto katolíci máme díky milosti Boží pravdu a jednotu. Naší povinností je s láskou zvát nekatolíky do jediné pravé Církve, založené samotným Pánem Ježíšem Kristem, jejímž znakem je mj. jednotu. Tuto pravdu lze ukázat na události z počátku dvacátého století.

V roce 1919, tedy v době, kdy se začínalo mezi protestanty rozvíjet ekumenické hnutí, byl papež Benedikt XV. vyzván, aby se k němu rovněž připojila katolická církev. Papež to zdvořile odmítl. Vysvětlil, že ačkoli je jeho nejhlubší touhou, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř, tak se katolická církev nemůže připojit k ostatním v hledání jednoty. Jelikož Kristova Církev, jak řekl, už jedna je a nesmí vyvolat zdání, že hledá sama sebe nebo svou vlastní jednotu.^[7]



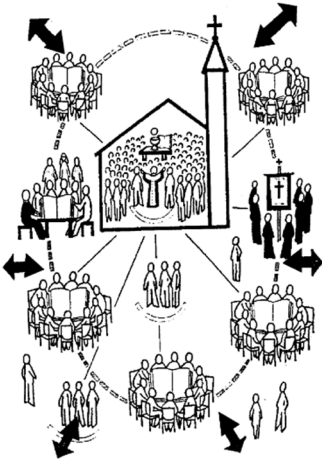
Je tedy zcela nemístné používat slovní obrat „hledání jednoty“, který bohužel nacházíme v mnoha vatikánských ekumenických dokumentech, jelikož tím vzniká u katolíků i nekatolíků dojem, že jednoty Církve ještě nebylo dosaženo. Termín „hledání jednoty“ má protestantský původ a je katolickému chápání zcela cizí.

Nové modlitební úmysly

Každým rokem jsou v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů stanoveny i úmysly související s jeho hlavní myšlenkou. Tyto úmysly nemají nic společného s obrácením a návratem nekatolíků do jediné pravé Církve, ale odpovídají čistě mezikonfesijnímu přístupu.

O modlitbách za „návrat ‚jiných ovčí‘ do jednoho ovčince Petrova“, nebo obrácení a návrat schizmatiků, anglikánů, luteránů a „dalších protestantů v Evropě“ do pravé Církve nemůže být vůbec řeči. Už tam nejsou modlitby, „aby se křesťané v Americe stali jedním v jednotě s Petrovým stolcem“, prosby za obrácení židů nebo celého pohanského světa ke Kristu a jeho Církvi, jak tomu bylo dříve.

Zvítězil nový ekumenický program, který neusiluje o obrácení nekatolíků, ale sblížení katolíků s nekatolíky.



Pán Ježíš svým apoštolům přikázal, aby „šli a učili všechny národy“ a přivedli všechny lidi do jediné pravé Církve, kterou Kristus založil. Ekumenismus dělá pravý opak. Přední teolog otec Edward Hanahoe si už v roce 1959 stěžoval, že výsledkem dnešního ekumenismu je „upevňování stavu odloučení a udržování lidí spíše mimo Církev, než aby do ní byli přiváděni“.^[8] Tím jsou duše nekatolíků ponechány ve velkém nebezpečí.

Dnešní ekumenismus v podání Týdne modliteb za jednotu křesťanů bohužel potvrzuje zmíněná slova otce Hanahoa o tom, že vede k „upevňování stavu odloučení a udržování lidí spíše mimo Církev, než aby do ní byli přiváděni“.

Modleme se, aby opět získal svého původního katolického ducha, ducha, který z lásky k nekatolíkům usiluje o jejich obrácení a návrat do pravé Církve Kristovy, a tím i o jejich sjednocení v pravdě.

[1] P. Francis Connell CSSR, „That All May be One“ in: One Fold: Essays and Documents to commemorate the Golden Jubilee of the Chair of Unity Octave, 1908–1958, str. 38–39. Graymoor 1959.

[2] One Fold, str. 69.

[3] Ibidem, str. 67.

[4] Pius XI., Mortalium animos. Zvýraznění J. V.

[5] Ecclesia catholica. Instrukce nejvyšší kongregace Sv. oficia ze dne 20. 12. 1949 o „ekumenickém“ hnutí.

[6] Viz www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/weeks-prayer-doc/rc_pc_chrstuni_doc_20070710_week-prayer-2008_en.html.

V českém překladu na internetových stránkách Ekumenické rady církví v ČR je použito sousloví „snahy o jednotu“. Nicméně v materiálech Papežské rady pro jednotu křesťanů je uvedeno „hledání jednoty“, a to v jazyce anglickém, francouzském, španělském a portugalském. – Pozn. překl.

[7] Catholic Encyclopedia for Home and School, sv. 3, str. 670. New York 1965.

[8] One fold, str. 121.

(podle TD, kráceno)

Nejvýznamnější výročí v roce 2018

Na začátku nového kalendářního roku se pokusíme připomenout letošní významná výročí. Co se tedy v minulosti událo v letech končících osmičkou:

před 1700 roky

V roce 318 císař Konstantin Veliký udělil biskupům právo rozhodovat v soudních sporech mezi věřícími. Biskupové se tak svým postavením vyrovnali vysokým státním úředníkům.

před 1600 roky

V roce 418 Vizigóti v jižní Galii založili říši s hlavním městem Toulouse.

Synoda v Kartágu odsoudila Pelagiovo učení, že děti mohou být spasené bez toho, aby byly pokřtěné. Pelagius zpochybnil to, co List Římanům sv. Pavla skutečně učí, že všichni lidé zhřešili v Adamovi (porovnání Řím 5, 12) a že žádostivost, utrpení a smrt jsou důsledkem tohoto pádu. Protože popíral, že se Adamův hřích přenáší na jeho potomky, považoval nově narozené děti za nevinné. Dětem, které zemřeli bez křtu, Pelagisu sliboval vstup do „věčného života“ (ne však do „Božího království“, Jan 3, 5), tvrdíc, že Bůh by neodsoudil do pekla ty, kteří osobně nezhřešili.

před 1300 roky

Zemřel sv. Rupert (584 – 718). Pocházel s Wormsu, kde přijal biskupské svěcení. Rozvíjel misionářskou činnost mezi Germány, Avary a Slovany. Založil dva velké kláštery, zasloužil se o založení města Salzburg a také poutnického města Altötting.

před 1000 roky

V roce 1018 byzantský císař Bazileios II. zničil Bulharskou říši a přičinil se tak o největší územní rozmach Byzancie.

před 600 roky

V roce 1418 koncil v Kostnici ustanovil, že volbu každého biskupa musí potvrdit papež.

Nově zvolený papež Martin V. ukončil 22. dubna 1418 zasedání Kostnického koncilu.

před 500 roky

V roce 1518 Mistr Pavel z Levoče dokončil svůj monumentální křídlový pozdně gotický oltář v kostele sv. Jakuba, vrcholné dílo řezbářského umění.

před 430 roky

9. března se narodil Alois Gonzaga (1588 – 1591). Pocházel ze šlechtické rodiny, ale vzdal se nástupnického práva a vstoupil do Společenstva Ježíšova. Do Říma přišel v době morové epidemie; obětavě pomáhal nemocným, přičemž se sám nakazil a zemřel v mladém věku.

před 400 roky

1. ledna byl pokřtěn Bartoloměj Esteban Murillo (1618-1682), představitel španělského barokního malířství. Mezi jeho hlavní díla patří oltářní obraz Madony, známý pod názvem *Neposkvrněné početí*, dnes v muzeu *Prado* v Madridu.

23. května 1618 proběhla Druhá pražská defenestrace, která se stala podnětem k rozpoutání třicetileté války.

před 300 roky

Celé území Uherského království bylo v roce 1718 osvobozeno od nadvlády Turků, což bylo důsledkem vítězné bitvy u Vídně roku 1683.

před 230 roky

20. dubna 1788 se v Trnavě narodil Juraj Haulik (1788 - 1869), chorvatský církevní hodnostář a politik slovenského původu; záhřebský arcibiskup, kardinál, mecenáš národního rozvoje a nakonec chorvatský bán.

před 200 roky

9. listopadu 1818 se narodil Ivan Sergejevič Turgeněv (1818-1889), ruský spisovatel, autor prozaických děl, zejména románů se společenskou a psychologickou problematikou (*Šlechtické hnízdo*, *Otcové a děti*).

před 160 roky

V roce 1858 se v Lurdech na úpatí Pyrenejí před jeskyní Massiabelle čtrnáctileté pastýřce Bernadetě Soubirousové zjevila Panna Maria, přičemž se představila jako Neposkvrněné početí. Vzhledem k tomu, že zjevení v Lurdech bylo církevně

uznáno, staly se Lurdy brzy jedním z největších a nejvyhledávanějších poutních míst na světě.

před 150 roky

9. června 1868 byl v Turíně posvěcen kostel Panny Marie Pomocnice.

před 130 roky

17. července 1888 se narodil řecko-katolický biskup bl. Pavel Petr Gojdič (1888 – 1960), pronásledovaný za věrnost Církvi, ve vykonstruovaném procesu odsouzený na doživotí. Zemřel po soustavném týrání a ponižování v leopoldovské věznicí. Blahořečený v roce 2001 v Římě.

před 100 roky

6. ledna 1918 pražská Tříkrálová deklarace vytyčila požadavky samostatného Československa.

3. května 1918 Brestlitevský mír ukončil válku mezi sovětským Ruskem a ústředními mocnostmi – Rakouskem-Uherskem, Tureckem a Bulharskem.

19. května 1918 byla podepsaná Pittsburská dohoda o vytvoření společného demokratického československého státu, ve kterém Slovensko mělo mít autonomii.

28. října 1918 – v Praze byl vyhlášen vznik společného státu Čechů a Slováků.

11. listopadu 1918 skončila 1. světová válka kapitulací německé armády v Compiègne. Bilance byla katastrofální: 8 miliónů obětí, 20 milionů raněných a 7 milionů zajatých.

před 70 roky

V roce 1948 na Prvním ekumenickém kongresu v Amsterdamu byla založena Světová rada církví s cílem úsilí o sjednocení všech křesťanů.

16. srpna 1948 bylo podepsáno Memorandum českých a slovenských biskupů z konference v Nitře. Bylo adresováno vládě jako reakce na její nespravedlivé zásahy do církevních záležitostí. Zároveň byl vydán pastýřský list.

před 60 roky

9. října 1958 zemřel papež Pius XII., vlastním jménem Eugenio Pacelli. Papežem byl od 2. března 1939.

25. října 1958 byl za nového papeže zvolen benátský patriarcha Angelo Giuseppe Roncalli (1881 – 1963), který přijal jméno Jan XXIII. Vydal známou encykliku *Pacem in terris*.

před 50 roky

4. dubna 1968 byl zavražděn Martin Luther King, protestantský pastor, bojovník za rasovou rovnoprávnost.

25. července 1968 podepsal bl. Pavel VI. encykliku *Humanae vitae* – o odevzdání lidského života.

Nastalo přechodné „oteplení“ ve společenském životě včetně náboženské svobody a zrušení cenzury; znovuoživení řecko-katolické církve; pokusy o tzv. socialismus s lidskou tváří. Po srpnové intervenci vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 návrat k totalitní praxi během tzv. normalizace.

před 40 roky

6. srpna 1978 byl za papeže zvolen benátský patriarcha Albino Luciani (1912 – 1978). Do historie vstoupil jako papež s velmi krátkým pontifikátem. Trval jen krátkých 33 dnů. Náhle totiž 28. září 1978 zemřel.

16. října 1978 byl za papeže zvolen sv. Jan Pavel II. (vlastním jménem Karol Josef Wojtyła, 1920 – 2005). Jeho pontifikát je třetí nejdelší (sv. Petr, bl. Pius IX.) v historii katolické církve.

před 30 roky

25. března 1988 se v Bratislavě konala svíčková manifestace, která se do historie zapsala jako Bratislavský velký pátek. Poměrně početná skupina věřících křesťanů požadovala dodržování lidských práv a náboženských svobod. Proti účastníkům brutálně zasáhla policie.

(podle Pútnik Svätovojtěšský 2018)

Kdy a jak lze pokřtít dítě v kritické situaci

Křest je první a nejpotřebnější svátost, kterou uděluje kněz, avšak ve vážných okolnostech může křtít i mimořádný udělovatel. V nebezpečí života lze pokřtít i předčasně narozené dítě.

Vážená redakce,

chtěl bych se zeptat, v jakých vážných životních situacích a za jakých podmínek může dítě pokřtít jeho rodič, jiný příbuzný, zdravotní sestra či lékař?

Za kritickou situaci pokládám i předčasně narozené dítě, které je v ohrožení života, tak dítě v prenatálním období, které je v nebezpečí života a hrozí spontánní potrat. Lze pokřtít i tyto děti? Děkuji za odpověď.

Pavel

Milý Pavle,

pro křesťany je křest první a nejpotřebnější svátostí, neboť ve křtu je člověk očištěn od každého hříchu (dědičného i osobního) a každého trestu (věčného i časného) a zrodí se jako Boží dítě. Bez této svátosti nelze platně přijmout další svátosti (srov. Kodex kanonického práva (CIC), kánon 842). Církevní otcové tvrdili, že už nikdy v životě se v člověku neuskuteční tak velká duchovní nadpřirozená změna, jak se stala ve svatém křtu.

Křest v Katolické církvi za řádných okolností vysluhuje klerik – biskup, kněz, jáhen, přičemž křest je zvláštním způsobem rezervovaný faráři (srov. CIC, kánon 861, 530). Proto správně píšete, že pouze ve vážných okolnostech může křtít mimořádný udělovatel. V konečném důsledku je to každý člověk, i nepokřtěný či hříšný, který má čestný úmysl křtít. Takovou vážnou okolností je přímé nebezpečí smrti dítěte nebo i staršího člověka. Stačí, když je toto



nebezpečí smrti obecně zřejmé nebo pokud je diagnostikuje lékař. V nebezpečí života může být pokřtěno i předčasně narozené dítě či dítě v prenatálním stádiu (v případě křtu ho však voda musí omýt; nikdy nelze křtít lidský plod přes břicho matky). CIC výslovně nařizuje: "Plody z potratů, pokud jsou živé, se mají podle možnosti pokřtít" (kánon 871).

Církev si uvědomuje velkou hodnotu křtu, proto doporučuje, aby v přímém nebezpečí smrti křtil každý člověk – křesťan či nekřesťan, dospělý či nedospělý, v posvěcující milosti či hříšný, který má čestný úmysl. K tomu je třeba:

1. vzbudit úmysl pokřtít dítě tak, jak to dělá Církev;
2. polít alespoň jednou (pokud možno třikrát) hlavu dítěte přirozenou čistou vodou (z vodovodu, potoka, řeky, může se použít čistá minerální voda), která symbolizuje duchovní očistění a která nemusí být požehnaná;
3. říci současně s litím vody slova: "*N.* (řekne se jméno dítěte), já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého."

Ať už pokřtěný přežije nebo ne, každý křest je třeba nahlásit místnímu faráři, respektive duchovnímu správci nemocnice, sociálního zařízení a podobně. Křest tak bude zapsán do křestní matriky a v případě přežití pokřtěného může být i liturgicky doplněn.

Hodnotu křtu popisuje CIC (srov. CIC 1279 - 1280) ve čtyřech účincích:

1. odpuštění všech hříchů a trestů,
2. udělení nového Božího života – duchovní znovuzrození, posvěcení člověka,
3. začlenění do Církve,
4. duchovní znamení křtu – svátostný charakter, který se už nikdy, za žádných okolností neztratí.

Někdy po křtu dochází ke zlepšení zdravotního stavu či odvrácení nebezpečí smrti, ačkoli to není řádný účinek křtu. Pán však může i takto poukázat na moc této svátosti, jejíž přijetím se rodíme pro věčný život.

(podle KN)

Vnější znaky sekt – jak je odlišit od církvi

Činnost křesťanských církví a sekt je často zdánlivě podobná, ve skutečnosti to však neplatí. Sekty používají praktiky psychické manipulace, vyvolávají strach a závislost na vůdci. Ve společnosti chybí znalosti i prevence na správné rozlišování duchovních proudů.

Vážená redakce,

ve farnosti pracuji s biřmovanci, kteří mi řekli, že pro jejich generaci je náročné orientovat se ve spleti různých a často i protichůdných názorů na duchovní proudy a hnutí. Někdy prý navenek nevidí rozdíl mezi tradičními křesťanskými církvemi a nově vzniklými náboženskými společenstvími, zejména sektami. Mohli byste se k tomu vyjádřit? Děkuji.

Tereza

Milá Terezo,

po sametové revoluci v roce 1989 se u nás mnoho věcí změnilo, v duchovní oblasti nastal příliv "ledasčeho", co jsme v totalitě neznali.

Pro nezaujatého pozorovatele se skutečně některé znaky církvi a sekt mohou navenek jevit podobnými. Například na čele Katolické církve stojí nezpochybnitelná duchovní autorita (papež), avšak ta nezabavuje věřící jejich autenticity a svobody, jak je to v případě vůdců sekt. Ti často vystupují tak autoritativně,



že do detailů řídí soukromý a intimní život svých stoupenců, cíleně, pomocí různých psychomanipulativních praktik ovlivňují jejich chování, myšlení, rozhodování a emoce, aby je mohli ovládat ve svůj prospěch. Mnohé sekty členy izolují, záměrně do nich vštěpují fobie, a to do takové míry, až se člověk přestane vyvíjet a pouze se programově fixuje na danou skupinu a její cíle.

Odlíšnost vidím také v tom, že – na rozdíl od etablované církve – sekta zbavuje své členy sebereflexe a potlačuje v nich schopnost otevřeně vyjadřovat kritiku, která se v tomto prostředí vnímá jako něco nebezpečného. Většinou nabízí jediné možné odpovědi, o kterých se nediskutuje a odmítá dialog s jinými církvemi. Přesto, že se v ní záplem diskutuje o Bohu, sekta člověka nepřivádí k hluboké a osobní víře, ale k stále zhoubnější závislosti na sobě a svém vůdci. Přívržence uzavírá do ideologicky osobitého světa, a vychovává si na slovo poslušné vykonavatele svých záměrů.

V postmoderní společnosti jsme svědky, že se vše relativizuje, jako by již neexistoval žádný rozdíl mezi tradičními a novými církvemi. Můžeme se setkat s přesvědčením, že tradiční církve už nemají, co modernímu člověku nabídnout na rozdíl od nově vzniklých společenství a spiritualit, které se prezentují jako "obrozující a posouvající pomyslnou laťku duchovnosti lidstva o stupínek výše". Nejednou i politici a média se zastávají těchto skupin, přičemž jednostranně poukazují na dodržování jejich lidských práv. Stále vzácněji je však slyšet o jejich selháních a osobních tragédiích lidí, kteří sektám naletěli, o psychickém a někdy i sexuálním zneužívání, kterého se vůči svým členům dopustily. Bohužel, v tomto směru v naší společnosti chybí dostatek alespoň základních znalostí a prevence. Pokud nějaké negativní informace ohledně sekt proniknou na veřejnost, většinou se to bagatelizuje s tím, že jde o dobrovolné rozhodnutí každého člověka a žádnou náboženskou skupinu nelze na základě vyznání diskriminovat. "Strašák diskriminace" je zastrašujícím manévrem zejména vůči odborníkům, kteří vnesou pádné a racionální argumenty a poukazují na negativní důsledky destruktivního působení sekt.

Tak, jak jste ve své otázce naznačila, dnešní generace ztrácí schopnost racionálně a v širších souvislostech hodnotit a rozlišovat aktuální jevy a před konkrétními fakty dává přednost tendenčním a zkratkovitým závěrům komerčních médií či internetu. Proto katoličtí kněží, jakož i katecheti biřmovanců, mají v tomto směru mnoho práce.

(podle KN)

Pro zamilované



*„Když mlčíš, vím, že mě miluješ.
A i ty víš, že tě miluji, ačkoli mlčím.“
Anselmo di Aosta*

Nikdy neřekne "MILUJI TĚ"

„Už spolu chodíme tři měsíce a za celý ten čas mi nikdy neřekl, že mě miluje, ani že mě má rád! Já mu to však opakuji neustále!“

Tato slova patří mladé dívce, jako jste vy, která je smutná, ustaraná a také trochu rozzlobená na to, že její chlapec nikdy neprojevívá své city.

Je opravdu tak snadné, říct "Miluji tě", či vyjádřit tomu druhému vše, co se honí srdcem, aniž jsme působili komicky, neschopně, či příliš "sladce"?

Nebo si to vyžaduje kus odvahy a řádnou námahu? Nebo to záleží na něčem úplně jiném?



Oddělme chlapce...

Píše vám žena, která se kdysi setkávala s jedním opravdu správným chlapcem. A přestože to byl úžasný chlapec, měl takovouhle vlastnost; nikdy neřekl "Mám tě rád", ale ani "Nemám tě rád". Zůstával uzavřený ve svém tajemném tichu a toto mi, věřte, způsobovalo nemalé problémy!

Tichost v citové oblasti je typickou vlastností chlapců. Dokážou se hodiny bavit o fotbale a o motorkách; ale je pro ně nesmíme těžké mluvit o sobě, o svých citech. Chlapce moc nepřitahují pěkné dopisy s vyznáními lásky. Upřednostňují objetí, raději vezmou za ruku. Pro kluky je typická konkrétní dimenze. Mohou zůstat lhostejní vůči slovům, ale určitě je nenechá lhostejnými hezké tělo.

...od děvčat

O dívkách lze říci cokoliv, ale určitě je nelze označit za plaché a tiché! Naopak, často se právě ony rozpovídají mnohem dříve. Říkají "Miluji tě", i když možná cítí pouze určitou sympatii. Pokud by to záviselo jen na vás, dívky, navoněně

dopisy, kresby v sešitech, dlouhé něžné klevetění by bylo na denním pořádku. Dívka nikdy není necitlivá vůči slovům a vždy čeká na upřímné "miluji tě", které by ji přeneslo do říše snů. A tak po dvouhodinovém rozhovoru s vaším přítelem, ve kterém jste mu otevřely své srdce, zjistíte, že on by "o určitých věcech" raději pomlčel.

A v tomto bodě vznikají problémy!

Úplné ticho

Teď už víme, že mužská psychologie je odlišná od ženské, a tudíž jsou zde rozdíly i ve způsobech vyjadřování lásky. Podívejme se i na nějaký další důvod "ticha v lásce".



Úplné ticho, ve kterém ten druhý nikdy neříká "Mám tě rád", může mít různé důvody. Mohlo by to být způsobené především plachostí, která "blokuje" a brání mluvit. Plaší lidé nejsou "slaboši". Naopak, prožívají city více než všichni ostatní. Ale možná si myslí, že není třeba, aby "zveřejnili v novinách" zprávu, že milují!

V jiném případě by mohla být příčinou touha příliš se nevázat (pamatujete se na říčení: "Co bylo řečeno, to se nedá vzít zpět?"). Pokud si někdo není velmi jistý citem, který skutečně pociťuje, raději nic neřekne ze strachu, aby neřekl lež nebo tomu druhému neublížil.

Nikdy nezapomínejte, že nejkrásnější větu "Miluji tě" nikdy nelze vyslovit lehkovážně, jako byste řekli "Jdu na autobus". Láska je příliš krásný a velký cit na to, abychom ho nerozvážně využívali a utráceli.

Způsob jak zjistit, zda vás miluje

Pokud vám tedy člověk, kterého máte rádi, nikdy neříká, že vás má rád, to ještě neznamená, že vás opravdu rád nemá (ať žije opakování ☺). Ale pokud se to chcete dozvědět, nemusíte se ho to přímo zeptat, stačí, když budete pozorovat jeho chování. Je vůči vám pozorný? Zná vaše touhy a potřeby? Respektuje vás? Je ochoten přinést nějakou oběť, aby vás udělal šťastnými? To vše jsou malá znamení, která se rovnají slovům "Miluji tě". Pokud je tedy možné, nedělejte tragédii pro nevyřčenou větu, pro slova vyslovená šeptem a ne vykřičené celému světu.

A pokud naopak patříte k zástupu lidí, kteří raději mlčí (z mnoha důvodů), naučte se časem vyslovit to, co si myslíte. Ujišťuji vás, že slova "Mám tě rád" dělají v srdci záznaky.

A na závěr malá poznámka. Pamatujete si na chlapce, o kterém jsme mluvili na začátku, ten úžasný, ale tichý chlapec? Příběh ještě neskončil. On se opravdu snažil nikdy nemluvit o lásce, ale když už byl v úzkých (totiž, když jsem ho tolik otravovala, že už to nemohl snést), tehdy na naléhavou výzvu: "Řekni, že mě máš rád," s něžným úsměvem a pevným pohledem do mých očí zašeptal: "TY TO VÍŠ."

MINITEST – Miluji tě

1. Nikdy neříká „Miluji tě“, protože

- a) se stydí
- b) ještě to nepochopil
- c) protože mě nemiluje

2. Mluvit o lásce:

- a) je pro mne velmi jednoduché
- b) je velmi rozpačité
- c) je třeba k tomu přistupovat vážně

3. Láska se projevuje:

- a) především slovy
- b) celým životem
- c) především gesty



4. Jak by to mělo být podle mne:

- a) říkal/a bych jí/mu „miluji tě“ celý den
- b) držel/ bych ji/ho stále za ruku
- c) měl/a bych ji/ho rád/a, jak jen jsem schopen

B O D O V Á N Í

	1	2	3	4
a)	6	3	3	3
b)	9	6	9	6
c)	3	9	6	9

Od 12 do 20 bodů

Jejda, jsi jedním z těch, kteří nejsou spokojeni, když jim neřeknou "Miluji tě" alespoň 20krát za den. Znovu si přečti tuto kapitolu a pamatuj si: pravá láska potřebuje i slova, ale slova nestačí, aby vyjádřila všechnu lásku.

Od 21 do 28 bodů

Věř mi, ne všechna vypovězená slova jsou důležitá. Nikdy se nezastavuj pouze u slov. Nauč se vnímat gesta lásky i u tichých lidí. Objevíš v nich ty nejskrytější city.

Od 29 do 36 bodů

Znáš důležitost slov: "Miluji tě." To ti pomáhá správně hodnotit toho, kdo ti to říká, i toho, kdo schválně mlčí, protože je plachý či vystrašený. Přijímej druhé se všemi jejich vlastnostmi. Určitě objevíš poklad.



52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

33.

UMĚNÍ POSLOUCHAT A JAK HO ROZVÍJET

Učení víry

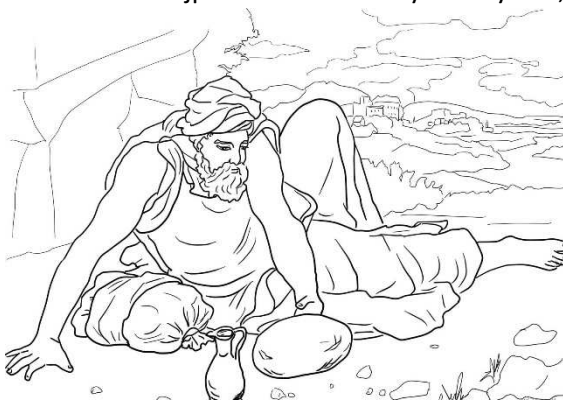
- Modlitba je vztah s Bohem, který můžeme uskutečňovat různým způsobem.
- Při modlitbě posloucháme, co nám chce Bůh říct, a pak si s ním povídáme.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když ukládáte dítě spát.
- Když chodíváte pěšky se svým dítětem, ať už ho doprovázíte do školy nebo ze školy, procházíte se v blízkém okolí, vedle jezera, jdete spolu do parku a podobně.
- Když vás dítě vyruší během vaší osobní modlitby nebo tichého rozjímání.

V biblickém příběhu se prorok **Eliáš** ukrývá v jeskyni před svými nepřáteli a ptá se, jak v jeho životě jedná Bůh. Bůh k němu promluví a řekne mu, aby vyšel

z jeskyně, protože bude procházet kolem. Nejprve se zvedl velký a silný vítr, pak přišlo zemětřesení a potom oheň. Ani v jednom ze živlů však Bůh nebyl. Vzápětí vál jemný a něžný vánek, v jehož tichém šumu zaslechl Eliáš Boha. Tento příběh nás učí pravé a hluboké pravdě: Bůh k nám promlouvá po celý život, my se však musíme ztišit, abychom ho vůbec slyšeli. V tiché modlitbě, bez slov, od srdce k srdci, v rozhovoru s Bohem. Když učíme své děti, jak se mají modlit, ukažme jim sami na sobě, jak vypadá pozorně naslouchající láska.



Začátek rozhovoru

Kdy si uprostřed všech povinností a aktivit najdete společně jako rodina čas na tichou modlitbu? Upozorni své dítě na důležitost ticha, vědomého ztišení mysli a na pozorné poslouchání Boha. Prodebatujte si spolu, kdy a kde by bylo pro vaši rodinu nejvhodnější najít si "čas pro Boha", který byste však pravidelně dodržovali.

Jak se modlit

Ještě před společnou modlitbou vysvětlí svému synovi nebo dceři smysl dvou úkonů, které dělají křesťané během modlitby: proč mají sepnuté ruce a proč říkají "amen". Řekni jim, že ačkoliv se mohou modlit v jakékoli (slušné) pozici, existuje jedna, v níž projevujeme Bohu úctu mimořádným způsobem – když sepneme ruce dlaněmi k sobě, obvykle před srdcem, přičemž prsty jakoby ukazujeme směrem nahoru. Touto pozicí naznačujeme, že své srdce a ruce nabízíme do služby Bohu, který nás miluje. Vysvětlí svému dítěti, že modlitba bez sepnutých rukou není "špatná" a že je stále modlitbou. Při modlitbě bychom měli mít sepnuté ruce vždy tehdy, když můžeme. Potom vysvětlí dětem smysl slova "amen", které znamená "je to pravda, je to tak." Jde o uctivý způsob, jak říct "ano, souhlasím". "Amen" říkáme na konci každé modlitby na důkaz toho, že to, co jsme se modlili, myslíme opravdu upřímně a vážně.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Poslouchejme, jak nás Bůh přivádí k Ježíši: Jan 6, 45.

Co na toto téma říká Církev

Veřejná modlitba je modlitba, kterou se modlíme ve společenství s ostatními věřícími. Při veřejné modlitbě nebo pobožnosti (jako je **mše svatá**, vysluhování **svátostí**, liturgie hodin) se obracíme k Bohu slovem a písní a posloucháme, co nám Bůh hlásá prostřednictvím Písma a v homilii. Čtení, mluvení a zpívání jsou součástí modlitebního života.

Osobní (soukromá) **modlitba** je modlitba, kterou se modlíme sami (ranní a večerní modlitba, **přežehnání** a modlitba před jídlem a po jídle, růženec). Během ní si povídáme s Bohem i vlastními slovy, svěřujeme se mu se svými myšlenkami, pocity, názory, postoji, pohnutkami a podobně. Jak při veřejné, tak i při osobní modlitbě bychom měli být stále soustředění na Boha. Církev zná i starodávnou tradici modlitby v tichosti, beze slov – kontemplaci, při které člověk prostě spočívá v Boží přítomnosti a nesnaží se slovy komunikovat s Bohem. Člověk, který se modlí formou **lectio divina**, používá slova Písma jako odrazový můstek k následné tiché kontemplaci.

Při kterékoliv formě modlitby bychom měli vždy pozorně poslouchat, co nám říká Bůh, který nám i prostřednictvím ní dává svou lásku.

Krátká modlitba s dítětem

Poprosme Boha, aby nám pomohl pozorně poslouchat během modlitby:

Drahý Bože, dej, abych se dokázal během modlitby ztišit a poslouchat tě.
Když se modlím, jsi vždy a všude se mnou;
pomoz mi tehdy zmlknout a naslouchat tvému hlasu ve svém srdci.
Amen.

Co jsme prožili

Sv. Mikuláš ve Žďárce

V neděli 3. prosince přišel za dětmi ze žďárské farnosti sv. Mikuláš. Po mši svaté děti zahrály krátkou scénku o sv. Mikulášovi a zazpívaly písničku. Pak svatého Mikuláše volaly, až za nimi skutečně přišel. Trochu je překvapil, přišel odjinud, než všichni čekali. Nejdříve si ověřil, zda byly děti po celý rok hodné a zeptal se na znalosti z náboženství. Nakonec za asistence pana faráře všechny děti obdaroval přinesenými balíčky.



Sv. Mikuláše zajímalo, co se děti učí v náboženství

R. Mašek

Sv. Mikuláš v Olší

V pátek 8. prosince po mši svatě navštívil sv. Mikuláš děti ve farním kostele v Olší. Děti se na něj velmi těšily a netrpělivě ho očekávaly. Sv. Mikuláš se zajímal o to, co se děti učí v náboženství, vyzval je k důvěře v Pána Boha a Pána Ježíše. Povzbudil je k osobní modlitbě a také k tomu, aby nezapomínali za všechno Pánu Bohu děkovat. Mikuláš také ocenil, když některé děti přiznaly, že nebyly vždy úplně hodné, a že také někdy zlobily. Toto je prý první krok k tomu, aby se mohli pro příště polepšit. Nakonec pak všechny děti obdaroval přinesenými balíčky. Nezapomněl s malými drobnostmi ani na pana faráře a na děvčata co hrají a zpívají na kůru. Ještě, než odešel, tak se na prosbu místních farnic spolu se všemi pomodlil modlitbu, kterou nás naučil náš Pán Ježíš Kristus.

M. Bednář

Duchovní obnova v Dolních Loučkách

Jednota Orel Dolní a Horní Loučky ve spolupráci s Římskokatolickou farností Dolní Loučky pořádala dne 9. prosince adventní duchovní obnovu na téma "Hledání a plnění Boží vůle v mém životě". Celým dnem nás provázel jáhen Ladislav Kinc, vězeňský kaplan.

Duchovní obnova byla zahájena v 8:00 ve farním kostele modlitbou svatého růžence s radostnými tajemstvími. V 8:30 byla sloužena mše svatá, kterou celebrouval otec Pavel, koncebroval jáhen Ladislav. Poté jsme se přesunuli do orlovný, kde na nás čekaly tři zajímavé přednášky jáhna Ladislava – rozjímání o růžencových tajemstvích, modlitby a zpěvy písní k Duchu svatému, k Panně Marii a adventní píseň "Rodičko Boží vznešená".

Duchovní obnova byla zakončena ve farním kostele adorací a Svátostným požehnáním. Farníci měli možnost přistoupit také ke svátosti smíření.

Asi 20 věřících z farností Dolní Loučky, Lomnice a Rožná prožilo opravdu pěkné chvíle, na které budou dlouhou dobu vzpomínat. Všichni zúčastnění si určitě uvědomili, jak je důležité zapomenout v této adventní době na všechna pracovní vytížení, zastavit se, ztišit se a připravit tak svá srdce pro Pána, jehož narození nám přineslo spásu.

Poděkování patří určitě našemu panu faráři, jáhnu Ladislavovi za jeho pěkná slova, pěkné myšlenky, kterými nás naplnil, za to, že nám obětoval svůj čas, samozřejmě Jednotě Orel za zapůjčení orlovny a pohoštění včetně oběda, ale také všem věřícím, bez nichž by se toto duchovní setkání nemohlo uskutečnit. Největší poděkování patří Pánu Bohu, který nás po celý den provázel svým požehnáním a blízkostí, svou nekonečnou láskou.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďarecké farnosti jsme postoupili k roku 1982. Administrátorem farnosti byl P. Jan Daněk.

1982

V tomto roce v první polovině se nestalo nic mimořádného. O prázdninách jsme započali s opravami kostela zevně. Byla opravena fasáda a pak olíčen celý kostel. Stalo se tak ze dvou důvodů: 1) v příštím roce má být u nás PRIMICE bohoslovce Jiřího Balabána. 2) Na věži kostela byly v katastrofálním stavu okapy. Muselo se postavit dřevěné lešení a byly vyměněny okapy za nové. Práci vykonal klempíř z Veverské Bítýšky. A když už bylo lešení kolem věže kostela, provedla se oprava celé fasády. V druhé polovině prázdnin jezdil administrátor do farnosti Březí, kde byla vybudována nová elektroinstalace (topení v kostele).

Ke konci prázdnin opravil administrátor sám faru. Obnovena fasáda a fara olíčena. Je značně mokrá asi dlouho nevydrží.

Po opravách kostela a fary byly natřeny na obou okapové žlaby. Podzim trávil farnost na poli, sklízením úrody.

Duchovní život průměrný. Chodí málo dětí oproti minulým rokům. Ve všední dny chodí nejvíce z Ostrova a Rojetína. Žďarec je slabší.

Fotka na následující stránce je již z roku 1983, z primice bohoslovce Jiřího Balabána.



Z fary vyšel průvod družiček, dívek ze scholy, ministrantů, bohoslovců a kněží

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Výroční pověry IV.

Zjevení Páně - 6. leden



Hospodář udělal česnekem a svěcenou vodou na každé dveře tři kříže, aby neměly čarodějnice přístup do domu. Svěcenou vodou vykropili i celé obydlí a stáje, aby do domu neuhodil Perun.

Hromnice - 2. únor

Drobnému magickému úkonu, který měl mít vliv na rozmnožení drůbeže, byl věnován 25. leden – obrácení Pavla. Podobně to bylo na Hromnice - 2. února. Tento den se obětoval hromovládci Perunovi.

Masopust



K nejznámějším pověrám patří obchůzky dospělé mužské mládeže v tradičních maskách jako slaměník, bakus, kuřecí bába a zejména turoň. Obchůzka turoň byla spojena s obdarováním, protože se věřilo, že hnůj, na kterém se vyválel, a zejména ten, který představoval jeho krev, má zvýšený plodonosný účinek.

Popelec

Účastníci těchto slavností používali různé masky na oklamání zlých démonů. Svátky zesnulých se sice přenesly na jiné období, masky však zůstaly. Popeleční (Škaredou, Křivou) středou začalo období čtyřicetidenního půstu.

Květná neděle



Na Květnou neděli připravily dívky slaměnou figurínu (Morenu), kterou oblékly do ženských šatů, se zpěvem ji nosily po vesnici, a nakonec ji hodily do vody nebo spálily. Morena je ohlasem lidské oběti zimě a je chápána jako symbol smrti a zla, které lidem způsobila zima. Chození s Morenou znamenalo odchod zimy. Byla to podoba zlé ženy s otrhanými šaty. Na závěr chození ji hodili do potoka a utopili. V každé vesnici bylo rušno už před východem slunce, lidé byli vzhůru, aby se najedli ještě před tím, než uvidí Morenu. Vynášely ji mladé, svobodné dívky (symbol života). Navlékly ji do šatů, na hlavu jí daly čepce, do rukou vřeteno a ozdobily ji zelenými hůlkami. Při východu slunce ji v potoce umyly, a i ony si poumývaly obličej tekoucí vodou. Potom loutku vláčely dolů vesnicí od chalupy k chalupě. Moreně se nesměl nikdo posmívat, protože se věřilo, že ten, kdo to udělá, onemocní. Při cestě dolů vesnicí ji musely obrátit. Pokud by ji otočili tváří k chalupě, lidé v ní by onemocněli. Věřilo se, že koho najde Morena hladového, tomu se celý rok nebude dařit. Před každou chalupou zazpívaly dívky píseň a za odměnu je domácí obdarovali. Cestou dolů vesnicí si dívky s Morenou zpívaly: "Moreno, Moreno, za koho si umřela?"

U potoka jí roztrhaly šaty, hodily ji do vody a zasypaly kameny. Ta dívka, která po ní hodila kámen jako první, se ještě v tom roce vdala.

Zelený (Velký) čtvrtek byl den, kdy se poprvé vyháněl dobytek na pastvu. Kromě jiných úkonů ho měly chránit před čarodějnicemi kříže, které udělali kolomazí na dveře stájí.

Na **Velký pátek** před východem slunce se mnozí koupali v potoce, aby neměli vředy, strupy, lišeje a aby byli po celý rok zdraví.

Jiří - 24. duben

Na Jiřího - 24. dubna – se zem otevírá, vycházejí z ní hadi a jiní živočichové, kteří v ní přezimovali. Lidé zapalovali jiřské ohně, protože věřili, že je ochrání před čarodějnicemi.

Vyvrcholením byla noc z 23. na 24. dubna. V důsledku "zanášení" si musel ne jeden hospodář ráno hledat své nářadí tam, kde by se mu ani nezdálo. Večer před Jiřím si dívky i mladé ženy zašly do dvora, kde měli Jiřího, a za pomoci mládenců dělali "garazdu" - rozebrali vůz nebo jiné hospodářské nářadí, případně vysadily bránu a všechny tyto předměty umístily například na střechu stodoly domu, nářadí navěšely na větve lípy apod. Nakonec uprostřed vesnice pověsili na strom hadrového panáka – Juru.

Letnice

Další letní cyklus se váže k letnímu slunovratu. Převládá mínění, podle které v tomto období probíhaly u starých Slovanů slavnosti na počest mrtvých.

Letní slunovrat - 24. červen



Ústředním dnem letního slunovratu byl 24. červen, den Jana. Ohně, které v tento den zapalovali na kopcích, symbolizovaly slunce vítězí nad tmou. Byly to většinou vatry, které přítomní přeskakovali. Věřilo se, že kdo oheň přeskočí, nemusí se v tom roce bát smrti.

Léčivé byliny nasbírané během této noci mají mít kouzelnou sílu.

(příště pověry spojené s prací)

Páté evangelium

12.

Bylo vám řečeno: Každý, kdo se dívá na ženu s nečistou žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Já vám však říkám: Nic se nemá přehánět. Žena je stvořena pro muže a muž pro ženu. Hlavní je, aby ve všem byla láska.

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“

(Mt 5,27-28)

Toto je jediný zlomek, který se výslovně odvolává na *logion* (autentický výrok) zapsaný v tradičních evangeliích, překonává je a směřuje k jeho vyššímu a jasnějšímu pochopení.

Bylo velké štěstí, že se tento výrok podařilo nalézt. Horské kázání v té podobě, v jaké jsme je znali doposud, oslovovalo společnost prefreudiánskou, ale už ne tu naši, která má konečně o mužích a ženách jasno. Ví, že sexualita je něco velmi prostého a nevinného a že si vůbec nezaslouží onu náruživou pozornost, již jí tradiční morálka vždy věnovala. Pro člověka je to zkrátka síla tak zásadní a rozhodující, že musí nevyhnutelně poznamenávat, ba pohlcovat každou jeho myšlenku, každou pohnutku, každíčkou chvílí jeho života.

Ježíš – a zde se projevuje jeho božská inteligence – nenapadá v tomto výroku sexuální pohnutky zvenčí, aby je podřídil jakýmsi vnějším normám. Chápe je jako výraz lásky, a tedy osobního setkání, při němž na povaze toho, co se mezi dvěma lidmi odehrává, nezáleží, neboť záleží jen na vzájemném sdílení, vyplývajícím ze vzájemné přitažlivosti a oddanosti. A tím ukazuje cestu, jak s nimi pracovat zevnitř.

Tak může člověk dospět k dokonalé vnitřní svobodě, která schvaluje všechno kromě pokrytectví a slabosti vyplývajících z různých závazků a ohledů, které se spontánní láskou vůbec nesouvisí.



Je to svoboda, v níž musí být každá bázeň překonána opravdovou evangelijní odvahou, takže pokud nevidíš dobře na pravé oko, podívej se levým, a je-li tvá pravá ruka příliš opatrná, použij levou.

Avšak, jak božský Mistr správně poznamenává, "nic se nemá přehánět". Jeho pobídka, zachycená v tomto zlomku, je určena především všem ostýchavým a všem puritánům. My však, vedeni naším vrozeným smyslem pro vyváženost, ji rozšíříme i na druhou stranu: i pro zdravou sexuální aktivitu, která žádné zbytečné moralizování neuznává, je určitá umírněnost také blahodárná.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

* * * * *

Když Bůh stvořil život, postavil si nové tvory do řady a nalajnoval jim život:

„Ty, osle, budeš od úsvitu do soumraku pracovat a tahat těžké náklady na svých zádech. Budeš jíst trávu a budeš hloupý. Budeš žít padesát let.“

Osel Bohovi odpověděl: „Stvořiteli, žít takhle padesát let je moc. Nedávej mi víc než třicet let.“

A Bůh pravil, ať se stane, a tak se stalo.

Psovi Bůh řekl: „Ty jsi pes. Ty budeš hlídat lidská obydlí, dělat člověku přítele. Budeš jíst, co zbude po člověku, a budeš žít třicet let.“

Psovi se třicet let zdálo moc a usmlouval to na patnáct.

K opici Bůh pravil: „Ty jsi opice. Budeš se houpat a skákat ze stromu na strom a chovat se jako idiot. Budeš směšná a budeš žít dvacet let.“ Opice uprosila Boha, aby jí takového života nedával víc než deset let.

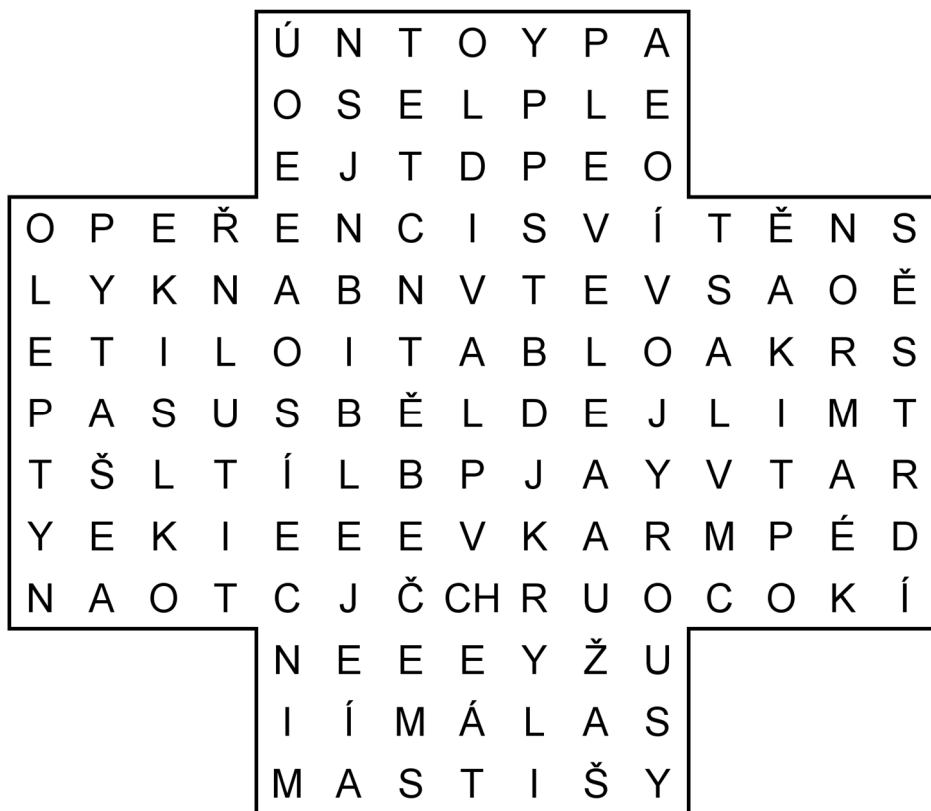
A k člověku Bůh pronesl: „Ty jsi muž, jediná myslící bytost na zemi, která bude ovládat jiné bytosti. Budeš vládnout zemi a žít dvacet let.“

A muž povídá: „Pane Bože, dvacet let je málo. Dej mi těch třicet, co nechtlí osel, těch patnáct od psa a těch deset od opice...“

A bůh tak učinil.

No, a proto chlap žije dvacet let jako muž, potom třicet let pracuje od rána do noci a tahá náklady na zádech jako osel, pak patnáct let hlídá vlastní dům a jí, co zbude po ostatních, jako pes, a nakonec stráví deset let jako opice, když dělá šaška v noučatům.

V lednu slavíme jeden svátek, na který se tak trochu pozapomnělo, a jehož náplň spíše zneužíváme, než oslavujeme. Je to svátek:



ALICE; ALPINISTKA; BANKY; BIBLE; BLBEC; BOULE; KOCOUR;
KŘEST; LEPTY; MASTI; MINCE; NORMA; OPEŘENCI; OPTIK; PASUS;
PLAVIDLO; PLESO; PLEVELE; RADAN; RAKVE; ROUSY; SALÁM;
SLECHY; SMEČE; SNĚTÍ; SOKLY; STRDÍ; TABLO; TAINE; TITUL;
TRATOLY; UCPAT; ÚSTIT; VLAST

(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

KNIHA KNIH

Začíná nový rok a s ním přicházejí dny, které se ti budou zdát obyčejné a přesto je můžeš prožívat spolu s Pánem Ježíšem a naplnit je radostí z těch neobyčejnějších věcí. Zkus to! Poznávej více Pána Ježíše, setkávej se s ním v modlitbě, při mši svaté.

Znáš Bibli? Bibli - **Písmo svaté** mnozí považují za obyčejnou knihu, která jen leží mezi ostatními knihami v knihovně. Ale není to tak. Je to výjimečná kniha, kterou nazýváme i **Kniha knih**. **Kdo k nám v ní při jejím čtení mluví, to se dozvíš, když vybarvíš na obrázku jen části s tečkou.**



Slovo Bible pochází z řeckého slova biblos. **Co toto slovo znamená, zjistíš, když vybarvíš jen korálky s písmeny. Písmenka tvoří správnou odpověď.**



život Pána Ježíše, jeho smrt a zmrtvýchvstání, vznik Církve, působení apoštolů

narození Pána Ježíše

stvoření světa, život patriarchů, proroků a králů

Bibli tvoří vlastně jedna malá knihovna. Je složená ze dvou částí - Starý zákon a Nový zákon. Události, které se odehrály před narozením Pána Ježíše, jsou v knihách Starého zákona, zatímco Nový zákon mluví o životě Ježíše Krista a o událostech, které se staly po jeho smrti a zmrtvýchvstání.



Bible

nám vypráví o Bohu, o jeho velké lásce k nám
nám vypráví o lidech a o tom, jaký plán s nimi Bůh má
nás učí poznávat Boha, Boží lásku a napodobovat ji
nám vypráví o tom, jak se můžeme stát Božími přáteli
nás učí všechny milovat



Bibli nazýváme i Písmem svatým. Tento výraz už v samotném názvu upozorňuje, že to není jen taková obyčejná kniha, a proto je přesnější. Písmo svaté je označení sbírky 72 knih, které psali různí autoři více než deset století. **Co mají všechny tyto knihy společného? To zjistíš, když správně vylíšťš lištvku:**

.....

To znamená, že v Písmu svatém se nachází jenom to, co chtěl Bůh.



Každá kniha má svůj název. V Písmu svatém najdeme například knihu Genesis, Rút, Knihy královské, Knihu Žalmů, Knihu Moudrostí, Evangelium podle Matouše, Skutky apoštolů i Pavlovy listy Římanům, či Filipánům, nebo knihu Zjevení apoštola Jana. Každá z těchto knih je rozdělena na kapitoly a ty na verše. Aby se nám v Písmu svatém lépe orientovalo, všechno má své označení. Například označení Lk 14,11 znamená větu **Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponizuje, bude povýšen.**

A ještě pár zajímavostí o Písmu svatém:

Největší Bible je vysoká 1 metr, silná 2,5 m a váží 547 kg.

Nejstarší ucelené texty Starého zákona se našly v Kumránských jeskyních v roce 1947, některé z nich pocházejí z doby několik století před Kristem.

Bylo přeloženo do více jak 1 500 jazyků.

Je to první kniha, která byla vytištěna po vynálezu knihtisku.

Nejmenší Bible má velikost krabičky od sirek a dá se číst jen pomocí lupy.



Co nás čeká

V církevním životě

Svěcení tříkrálové vody

V Dolních loučkách v pátek 5. ledna 2018 v 17:00 hod. svěcení tříkrálové vody tradičním způsobem.

Příprava snoubenců

Letošní příprava snoubenců začne v neděli 21. ledna 2018 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách v 17:00 hod.



Ve světském životě

Výstava betlémů

V neděli 7. a 14. ledna 2018 po Svátostném požehnání bude v Dolních Loučkách výstava domácích betlémů (od 14:30 do 17:00 hod.). Zapůjčte i svůj domácí betlémek, ať udělá radost i dalším ☺. Své betlémy můžete přinést v sobotu 6. ledna 2018 od 16 do 17 hodin.

Farní ples

V pátek 26. ledna 2018 se v Kulturním domě ve Žďárce uskuteční 5. farní ples.



Slavnostní zahájení s přípitkem je stanoveno na 20:00 hod., k poslechu i tanci zahrají Vracovjáci. Připravena bude bohatá tombola.

Vstupenky v ceně 100 Kč lze od 7. ledna 2018 zakoupit po mši svaté v sakristii u pana faráře nebo u p. Hany Štěpánkové (tel. 601 146 951).

Všichni jste srdečně zváni!

Připravit ples není jednoduchá záležitost. Prosíme proto o pomoc při jeho přípravě. Kdo se bude chtít zapojit, kontaktujte p. Hanu Štěpánkovou, tel. 601 146 951.

A na závěr ...

Kazatel na nedělní mši rozebírá téma „Odpust' svým nepřátelům“. Káže dlouho a dlouho, a nakonec se zeptá, kdo je schopen odpustit svým nepřátelům.

Asi půlka věřících zvedne ruce.

Kazatel není spokojen s výsledkem, tak pokračuje dalších dvacet minut. Pak se zeptá znovu.

Tentokrát zvedne ruce asi 80 procent lidí.

Kazatel stále není spokojen, tak pokračuje dál.

Lidé už začínají být nervózní, protože pospíchají na oběd, takže když se ptá potřetí, zvednou ruce všichni - kromě jedné staré babičky ze zadní řady.

„Paní Jonesová, vy byste svým nepřátelům neodpustila? Proč?“

„No, já totiž žádné nepřátele nemám.“

„No to je úžasné paní Jonesová, kolik vám je roků?“

„Devadesát tři.“

„To je skvělé, mohla byste nám všem tady říci, jak jste dokázala žít, tak dlouho a nemít žádné nepřátele?“

„No, já je všechny prostě přežila.“

V jednom kostele mají pod symbolem ukřižovaného Krista nápis: „Otče, odpust' jim, neboť nevědí, co činí!“ Při svatbě tento nápis vždycky zakrývají...

U zpovědi se chlap zpovídá ze svých hříchů:

„Víte, otče, ta moje tchýně, to je ale ženská. Chvílema uvažuju, že by stála za hřích!“

„Pamatuj synu, nesesmilníš!“

„Kdepak, velebnosti, nezabiješ!“